

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 25 marca 2025 r.

Poz. 2950

UCHWAŁA NR 27.544.2024 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W WARSZAWIE

z dnia 17 grudnia 2024 r.

w sprawie orzeczenia nieważności w części uchwały Nr VI/38/2024 Rady Gminy Karniewo z dnia 29 listopada 2024 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 z późn. zm.) oraz art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1325 z późn. zm.), **Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie uchwala, co następuje:**

§ 1. Orzeka o nieważności w części uchwały Nr VI/38/2024 Rady Gminy Karniewo z dnia 29 listopada 2024 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości, tj. § 2 ust. 2, z powodu istotnego naruszenia art. 7 ust. 3 w związku z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm.).

§ 2. Na niniejszą uchwałę służy Gminie Karniewo skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie.

Uzasadnienie

W dniu 29 listopada 2024 r. wpłynęła do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie uchwała Nr VI/38/2024 Rady Gminy Karniewo z dnia 29 listopada 2024 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych, ww. uchwała podlega nadzorowi Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie.

Badając przedmiotową uchwałę, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie ustaliło i zważyło, co następuje.

W § 2 ust. 1 badanej uchwały Rada Gminy Karniewo postanowiła, cyt. „Zwalnia się od podatku od nieruchomości budowle związane z prowadzeniem działalności w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę.”.

Następnie w § 2 ust. 2 badanej uchwały Rada Gminy Karniewo ustaliła, cyt. „Zwolnienie określone w ust. 1 nie obejmuje nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.”.

Zgodnie z przepisami art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.”.

Jak zaś stanowi art. 7 ust. 3 ww. ustawy, rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.

Należy przyjąć, że zgodnie z § 2 ust. 1 badanej uchwały, wolą Rady Gminy Karniewo było, aby zwolnieniem od podatku od nieruchomości były objęte budowle.

W ocenie Kolegium Izby zapis określony w § 2 ust. 2 badanej uchwały jest sprzeczny z przytoczonym powyżej § 2 ust. 1, bowiem w świetle przywołanych przepisów opodatkowaniu podlegają nieruchomości (a więc grunty oraz budynki lub ich części) oraz obiekty budowlane (a więc budynki lub ich części, a także budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej). Skoro Rada Gminy Karniewo postanowiła o zwolnieniu od podatku od nieruchomości tylko budowli, to zapis § 2 ust. 2 badanej uchwały jest sprzeczny z jej § 2 ust. 1.

Mając na względzie powyższe, Kolegium Izby doszło do przekonania, że Rada Gminy Karniewo, nadając treść § 2 ust. 2 badanej uchwały istotnie naruszyła art. 7 ust. 3 w związku z art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Badana uchwała – podjęta na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych - stanowi akt prawa miejscowego, zatem jej uregulowania winny być formułowane w sposób wyczerpujący, czytelny i zrozumiały dla przeciętnego adresata oraz w sposób niebudzący wątpliwości interpretacyjnych. Zgodnie z § 6 w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), przepisy prawa miejscowego redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Brak precyzyjnych zapisów powoduje powstanie luzu interpretacyjnego, a używanie zwrotów niedookreślonych jest niedopuszczalne. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż uchwały stanowione przez organy samorządowe muszą zawierać sformułowania czytelne, jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego (np. wyrok NSA (do 2003.12.31) w Gdańsku z dnia 6 czerwca 1995 r. SA/Gd 2949/94; wyrok WSA w Gdańsku z dnia 26 lutego 2020 r. I SA/Gd 6/20; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2020 r. IV SA/Po 1248/20; wyrok WSA w Łodzi z dnia 4 października 2023 r. I SA/Łd 502/23).

Realizując kompetencję prawodawczą, organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym (por. wyrok WSA w Białymstoku z dnia 9 lipca 2020 r. II SA/Bk 275/20). Zgodnie ze stanowiskami, jakie wypracowała judykatura (por. chociażby wyrok NSA (do 2003.12.31) we Wrocławiu z dnia 3 grudnia 1996 r. SA/Wr 949/96; wyrok NSA (do 2003.12.31) we Wrocławiu z dnia 11 lutego 1998 r. II SA/Wr 1459/97), do naruszeń przepisów skutkujących nieważnością uchwały organów jednostek samorządu terytorialnego w całości lub w części zaliczyć należy m.in. naruszenie: treści przepisów kompetencyjnych do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego danego szczebla jednostki samorządu terytorialnego, przepisów prawa materialnego (poprzez wadliwą ich wykładnię), a także przepisów określających procedurę podejmowania uchwał.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie postanowiło jak w sentencji uchwały.

Przewodniczący

Wojciech Tarnowski